

GILLETTE BİR BIÇAĞIN ATLASI

01 NİSAN 2058

Hayatımın son ayına girmiştım; artık ertelenemeyecek bir vadeydi bu.

Doksan üç yaşındaydım ve hep balıkçı olduğumu sanmıştım.

Meğer bir bok anlamamışım.

Biri beni bir fotoğrafta resmetmişti: ahşap bir tekne, elimde olta, arkamda Vezüv.

Sanki oltayı nereye atacağını öğrenmiş adam benmişim gibi. Bilen adam.

Sonra resme daha dikkatli baktım.

Tuttuğum balık kımıldamıyor. Havasızlıktan çırpınmıyor.

Okuyor. GILLETTENARRATIVE okuyor. İngilizce, İspanyolca, Çince, Amharca, Urduca, Arapça.

Balığı ben tuttum. Balık beni inceliyor.

Yıllarca evrimin daha çok dil konuşmak, daha çok haritaya, daha çok baskıya sahip olmak demek olduğuna inandım.

Yirmi iki baskı. Beşi çok ciltli. On yedisini saymadım bile. Peki ben ne kadar yazmışım, ananı satayım?

Sonra anladım ki evrim, ne kadar su aştığın değil. Oltanın ucunda asılıyken hâlâ okuyacak berraklığın var mı, o.

1 Nisan şakası başkalarına yaptığın bir şaka değil. Kendini balıkçı sanıp balık olduğunu keşfettiğinde hayatın sana yaptığı şaka.

Şanslıysan, o gün, okumayı da öğrenirsin.

Ben o gün öğrendim. Ama artık sondaydım ve bitiş çizgisi hatıra bırakmaz. Yalnızca unutulmaz olma ihtimalini.

Ferdinando